

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1741/2019
27.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, др Драгише Б. Слијепчевића и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против тужених ББ кога заступа Весна Станимировић, адвокат из ... и ВВ, чији је пуномоћник Радомир Вигњевић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 57/19 од 04.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 57/19 од 04.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија првотуженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 57/19 од 04.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 798/17 од 13.11.2018. године, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од децембра 2014. године закључно са августом 2015. године, солидарно исплате појединачне месечне износе ближе одређене у изреци са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног износа до исплате, као и да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 45.969,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за месец новембар 2014. године, износ од 8.424,00 динара, са законском затезном каматом од 15.12.2014. године, до исплате и на име регреса за коришћење годишњег одмора за месец децембар 2014. године, износ од 3.085,00 динара, са законском затезном каматом од 05.12.2014. године, до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 57/19 од 04.02.2019. године, одбио жалбе тужених и потврдио пресуду Основног суда у Зрењанину П1 798/17 од 13.11.2018. године, у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену првотужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се

ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, у смислу члана 404. став 1. ЗПП-а, обзиром да је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужилаца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Предмет спора је исплата новчаног потраживања (друга примања) из члана 118. Закона о раду. У радном спору ревизија је дозвољена само у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441. ЗПП).

С обзиром да се у конкретном случају ради о спору ради наплате новчаног потраживања (трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора), то се лимит за изјављивање ревизије оцењује по правилима из члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 26.12.2017. године.

Према члану 403. став 3. ЗПП меродавна вредност за изјављивање ревизије је динарска противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па је очигледно да ревизија није дозвољена (вредност предмета спора је 110.739,00 динара).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић